

2021. január 8. - **Ember, csak nem hagyod, hogy Isten korlátozza a szabadságod, és emiatt ne élvezhesd az élet gyümölcseit?**

Ne hagyj magad, méltatlan hozzád. Tégy, amit akarsz, mert megérdemled. Ezek a sátáni gondolatok már a paradicsomban elhangzottak Ádám és Éva megkísértésekor. A totális szabadelvűség, az anarchiába fulladó liberalizmus, a teremtővel való teljes szembehelyezkedés első mondatai. Ezek az elvek az ember túlhangsúlyozott szabadságát, pontosabban szabadosságát hirdetik, és kizárólag az egyéni jogokra, a lelkiismeret és az életmód szabadságára fókuszálnak. Olyanokra, mint például a korlátlan szexuális szabadság vagy a másság teljes felkarolása, napjainkban pedig az illegális bevándorlás, mint hamis emberi alapjog feltétel nélküli támogatása.

Az ultraliberalizmus végső célja nem más, mint a múlt, és a teremtett világban hívő ember történelmi, családi és nemi identitásának teljes felszámolása. A kommunisták, az ultraliberálisok, egyszerűen a globalisták számára a gyökerek kiirtásának szerves eszközévé vált a normalitást biztosító rend és önfegyelem megtagadása, az egyházellenesség, a keresztényüldözés, és az ateizmus hirdetése.

Úgy nyolc évvel ezelőtt David Baer amerikai evangélikus teológia- és filozófiaprofesszor levelet írt a magyar egyházaknak, amelyben annak a véleményének adott hangot, hogy Magyarországon veszélybe került a vallásszabadság. Levelére Márfi Gyula érsek írt választ.

(A professzornak írt válaszlevél részletei bővebben az Új ember 2012. május 24-i számában olvashatók, Elmer István tollából.)

Érsek úr néhány megállapítását azonban itt is idéznünk kell:

„A barna hitleri és a vörös kommunista diktatúra után most a világhatalomra törő ultraliberális diktatúra veszélyeztet minket... Korábban is vallottak már az emberek hasonló elveket. Amit az ultraliberalizmus hirdet, nem modern, hanem nagyon is elavult eszme. Gondoljunk a Római Birodalom hanyatló szakaszára, amikor a családok ugyancsak szétestek. A színházak már nem nyújtottak katarzist, hanem egyre inkább az alacsonyabb ösztönöket szolgálták ki. Az emberek nem gyermekeikre, hanem szeretőikre voltak büszkék, egyre inkább elterjedt a homoszexuális és lesbikus magatartás, az arénákban a gladiátorok egymást gyilkolták, s a keresztényeket vadállatok elé dobták... Mindez dekadens szemléletet mutat, amit ma modernként igyekeznek beállítani... Remélem, hogy létezik Magyarországon és Európában olyan fiatalság, amely még őriz valamit a kereszténységből, illetve rádöbben arra, hogy az ultraliberális életvitel pusztuláshoz vezet...”

A globalizmus hívei egyértelműen a keresztény erkölcsnek, sőt magának a kereszténységnek üzentek hadat, ami mára a legüldözöttebb vallássá vált. A keresztényellenesek naponta gyilkolnak meg embereket csupán azért, mert azok hisznek istenben.

Reményik Sándor intelme örök: ne hagyjátok a templomot.

Nem hagyhatjuk, mert a kereszténység felszámolása, a hit kiirtása azt a rendet, önmérsékletet, szabálykövetést szüntetné meg, amely képes biztosítani a föld nyolcmilliárd emberének társadalmi együttélését. Hiszen az istentagadó ultraliberalizmus, a rendnélküliség csupán olyan globális anarchiák elszabadítására képes, mint a BLM mindent felégető és értékeket megsemmisítő mozgalma, a sokszínűség pártolása közben a bőrszín szerinti megkülönböztetés a fehérek kárára, az antifák őrző rombolása, az LMBTQ teremtett emberi létet megtagadó erőszakos nyomulása, a lengyel abortuszpártolással fűszerezett templomrongálások, vagy éppen – teljes önfeladás mellett – a terroristákkal tűzdelt illegális muszlim bevándorlók ráengedése a keresztény világra, amely „eredmények” az élhető emberi lét megszűnését vonják maguk után.

Annak a nemzetnek, amely fenn akar maradni, minden erőt be kell vetnie a hamis biztonságérzetet hirdető globalizmus ellen, mert a világ az ultraliberális nyomás miatt a normalitás utolsó másodperceit éli. Ha mi, magyarok ezer év után nem akarunk beolvadni egy kiút, rend és hit nélküli, sátáni világ olvasztótégelyébe, még ha oly egyedül is vagyunk, még ha Dávidnak is érezzük magunkat Góliáttal szemben, tennünk kell valamit. Tennünk kell valami olyat, ami megálljt képes parancsolni a világ széttöltésének.

Boldog az a nemzet, amelynek olyan nagyszerű szülöttei vannak, akik örök érvényűt képesek alkotni. Örök érvényűt, mint Antoni Gaudí a Sagrada Famíliaival, mint Cesar Manrique Lanzarote szigetével, vagy mint Makovecz Imre organikus épületeivel.

Makovecz Imrének volt egy grandiózus terve egy katedrális megépítésére, amely életművének összefoglalása, komplex világképének tükré, s amelyet Őszentsége, XVI. Benedek pápa megáldott.

A templomnak még nincs neve. Lehet a feltámadás vagy a hálaadás templomának is hívni. De lehet a kereszténység fennmaradásának katedrálisa is, amely oly erővel sugározna a világ működőképes létéhez elengedhetetlen rend és hit szükségességét, hogy talán még a legvadabb ateistákat is megérintené, és megfékezne lelkük indulatait.

Megfékezne, hiszen az üvegpadló, amely betekintést enged a mélybe, a gyökerekbe, ahonnan az emberi lét kiindult, a katedrális több száz angyaltól védett falai és a katedrális tornyainak összekötő szerepe a megfoghatatlan feljebbvalóval csak azokat nem gondolkodtatná el az élet valódi tartalmáról, értékeiről, értelméről és lényegéről, akik már földi létükben lepaktáltak a sátánnal.

A terv még a Mester életében és akarata szerint Nagy Ervin építész tervezői asztalára került, ahol felfoghatatlan gyönyörűségű makettá, látható, felfogható valósággá vált. Egy az értékekben és istenben hívó család, a Somssich család nyolc évvel ezelőtt létrehozott egy civil

alapítványt, amelynek elsődleges célja a Makovecz-katedrális felépítésének támogatása. Hogy ezalatt a nyolc év alatt mennyi munkát, utánajárást fektetett be a szerény alapító család a terv megvalósulásába, onnan tudom, hogy magam is kurátora vagyok az alapítványnak ugyanúgy, mint a terv létrejöttébe szintén rengeteg munkát belelő Nagy Ervin.

A civil erőfeszítés lassan megérlelte a gyümölcsét. Egyre több civil szerez tudomást a tervről, és állnak a katedrális megépítésének gondolata mögé. Eperjes Károlynak, az alapítvány egyik tagjának hathatós közreműködése már eddig is sok eredményt hozott, és a Makovecz család is teljes mellszélességgel támogatja a terv megvalósulását.

És most talán jöhet maga a csoda. Az állam és a civilek összefogása egy, a világ romlásából kiutat mutató katedrális megépítésében, valahol olyan helyen, ahonnan az intő, és az élet eredetére és értelmére mutató szimbólum gyógyulást hirdethet az egész világ számára.

Így teljesezhetne be Pio atya ismert jóslata: „Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre.”

Nincs kétségem afelől, hogy amennyiben a kormány anyagi-és erkölcsi áldását és segítségét adná a katedrális megépítéséhez, az ellenzék legelszántabb képviselői tüzet okádnának a kereszténység lelki megerősödése miatt, mint ahogy az a megépítés civil szándéka nyilvánosságra kerülésének néhány napja után a közösségi média mocskos bejegyzéseiből máris látható. Lenne itt a bekerülési költségek mindenféle mértékegységre – éhezés, ingyenes alapjövedelem, covidteszt – történő átszámítása, az ateisták, vagy – a migrációpártiak részéről – az iszlám képviselői érzékenységének megsértéséről szóló ideológiai, emberi alapjogokba ütközés miatti támadások, a személyes gyalázkodásokról nem is beszélve. Természetesen mindezek az EU meghatározó baloldali képviselőinek támogatásával és támadásával történnének.

De abban is biztos vagyok, hogy a határon kívüli magyarság nagy örömmel üdvözlőné és támogatná anyagilag is a templom megépítését, mint ahogy jelentős anyagi támogatást nyújtottak a tengeren túli nemzettársaink a 2016-ban leégett székelyföldi Atyha templomának felépítéséhez is.

Jól tudjuk, hogy az 1948-at követő politikai fordulat után, a kommunista Magyarországon gyakorlatilag negyven évig nem lehetett templomot építeni. Úgyhogy épp itt az ideje, hogy a rendszerváltozás harmincadik éve után megépüljön világhírű építészünk tervezésében egy új, magyar, az egész világnak élhető jövőt üzenő, de mindenképpen a régió keresztény bástyáját jelentő katedrális. **Bencze Izabella**

(A szerző jogász)